

חולין פרק יא ראשית הגז דף קלח

שהקונה בני מעיים של פרה צריך לתת את הקיבה לכהן ולא מקבל כסף בחזרה מהמוכר משום שבוודאי לא קנה את המתנות כך המוכר כל צמר צאנו לא מוכר את ראשית הגז וכוונתו לעשות את הלוקח שליח לתת לכהן, אבל אם השאיר אצלו חלק מהצמר בוודאי לא מכר את ראשית הגז אלא השאירו אצלו.

הדרן עלך פרק ראשית הגז

המפריש כמות גדולה של צמר ל'ראשית הגז' ומעוניין לחלק לכהנים הרבה, לא יפחות לכל כהן וכהן משיעור 5 סלעים צמר לאחר שיתלבן ויסירו ממנו הלכלוך, שהוא שיעור לעשות בו בגד קטן שהוא 'אבנט' שכתוב "כי בו בחר ה' אלהיך מכל שבטיך לעמוד לשרת בשם ה' הוא ובניו" ואבנט הוא בגד שראוי בין לכהן גדול ובין לכהן הדיוט.

הצובע את הצמר שגזו קודם שנתן לכהן פטור ממתנות היות ונחשב שגנב את הצמר בשינוי על ידי הצביעה.

פרק יב שילוח הקן

מצוות שילוח הקן כתובה בתורה "כי יקרא קן צפור לפניך... לא תקח האם על הבנים, שלח תשלח את האם ואת הבנים תקח לך". כתוב במשניות בעניין שילוח הקן, כיסוי הדם, אותו ואת בנו, גיד הנשה, זרוע לחיים וקיבה, ראשית הגז, שהם נוהגים בין בארץ ובין בחו"ל, קודם חורבן הבית ואחריו, כל מקום שנכתב בין בארץ ובין בחו"ל אין חידוש חוץ מראשית הגז להפקיע מדעת ר"א שהקיש לתרומה שנוהג רק בארץ, כל מקום שנכתב בין בפני הבית ובין שלא בפני הבית אין חידוש חוץ מאותו ואת בנו שכתוב בענייני קרבנות. בגיד הנשה ובאותו ואת בנו כתוב גם בין בחולין ובין בקדשים ויש חידוש רק באותו ואת בנו שנכתב בקדשים.

הגוזז כבש ומכרה וכך עשה לחמישה כבשים ר' חסדא אמר שחייב לתת ראשית הגז היות ומיד בגיזת כל כבש התחייב שהיה בבעלותו, ור' נתן אמר שפטור היות ולא היה ברשותו צמר מחמש כבשים שבבעלותו יחד. במשנה כתוב שהקונה צמר מעכו"ם פטור ומשמע שאם קנה את גוף הבהמות לגוזז חייב ור' נתן מסביר שחייב משום שגוף הבהמות שייך לו עד שמסיים את גיזת כולם.

הקונה גז צאן של חברו אם שייר קצת למוכר חייב המוכר להפריש, אבל אם קנה הכל צריך הלוקח להפריש, ר' חסדא הסביר שהמשנה כדעת ר' יהודה שאמר שהמוכר אילנות בתוך שדהו אם השאיר לעצמו אילן אחד חייב להפריש על כל האילנות שבה, אמר לו רבא שבדין פאה מדובר שהתחיל לגוזז והתחייב בפאה לכל השדה קודם שמכר שכתוב "ובקצרכם את קציר ארצכם" משמע תחילת קצירה, אבל המתחיל לגוזז צאנו לא מתחייב בהפרשה לכל הצאן. והסביר רבא כדעת המשנה